

בעניין שבין:

התנועה לחופש המידע (ע"ר 580425700)

על ידי ב"כ עו"ד בעז בן צור ו/או עו"ד כרמל בן צור ו/או עו"ד אוריה ירקוני

שכתובתם לצורך המצאת כתבי בי-דין:

מגדלי הארבעה (מגדל צפוני), הארבעה 28, תל-אביב 6473925

טלפון: 03-7155000; פקס: 03-7155001

המבקשת;

- נ ג ד -

1. משרד החינוך

2. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד החינוך

על ידי ב"כ מפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

שכתובתם לצורך המצאת כתבי בי-דין:

מרחוב מח"ל 7, מעלות דפנה, ירושלים

טלפון: 02-5419512; פקס: 02-5419582

המשיבים;

בקשה לפי פקודת בזיון בית המשפט

"אדם הנזקק לערכאות משפטיות, כזכות המוקנית לו, משול לרץ למרחקים ארוכים זרועי מכשולים, שיודע את מועד הזינוק אך לא את מועד המגע בקו הסיום [...] אם איתרע מזלו של אותו אדם ויריבו איננו משלים עם הפסיקה שנפסקה לחובתו או ממאן לקיימה, יהיה עליו לפתוח במצעד קשה למימוש זכייתו".¹

עניינה של בקשה זו אי קיום פסק הדין, שניתן על ידי בית המשפט העליון בערעור שהוגש על פסק הדין שניתן בהליך שבכותרת, על ידי המשיבים, כמפורט להלן (ההדגשות שלהלן הוספו, אלא אם נאמר אחרת).

א. פתח דבר

1. ביום 23.8.2012 קיבל בית המשפט העליון ערעור על דחיית עתירת המבקשת שבכותרת (ע"ם 1245/12 התנועה לחופש המידע נ' משרד החינוך). מכוח פסק הדין חויבו המשיבים למסור למבקשת את תוצאות בחינות המיצ"ב (מדדי יעילות וצמיחה בית-ספרית) בחלוקה בית-ספרית, במענה לבקשת חופש מידע שהגישה בעניין.

העתק פסק הדין מצורף כנספח 1.

2. מאז שניתן פסק הדין, בחודש אוגוסט 2012, הוא קיים על ידי המשיב 1, משרד החינוך, כמצוות בית המשפט העליון וברוח הקבוע בו. אלא, שביום 29.1.2019 הודיע משרד החינוך, על דעת עצמו וללא נטילת רשות מבית המשפט, כי הוא חדל מקיום פסק הדין ו"משהה" את גילוי תוצאות בחינות המיצ"ב בחלוקה בית-ספרית החל מחודש אוקטובר 2018 ואילך, וזאת עקב "שינוי נסיבות משמעותיות".

3. כפי שנראה להלן, בעשותו כן נטל לעצמו משרד החינוך סמכות לסטות מקביעותיו של בית המשפט העליון בפסק דינו החלוט, בניגוד לדין. למעלה מן הנדרש, נסביר גם מדוע בחינת הנימוק שהציג משרד החינוך לגופו מלמדת

¹ אורי שטרזמן "על בזיון בית משפט" המשפט ט 533, 533 (תשס"ד).

שלא חל שינוי נסיבות ממתן פסק הדין (שממילא אינו יכול "להפקיע" את פסק הדין), וכי טענות מבוססות הן על שגיאות עובדתיות, הן על נימוקים שכבר נדונו – ונדחו – בפסק הדין של בית המשפט העליון.

4. המבקשת פנתה למשיבים ביום 27.2.19 ושטחה בפניהם את כל טענותיה המובאות בבקשה זו. פנייתה זו לא נענתה, חרף תזכורות, ומכאן – בלית ברירה, ובשים לב לכך שההליך בנושא ארך שש שנים תמימות עד שהוביל לפסק הדין בערעור – מוגשת בקשה זו.

ב. תמצית הרקע העובדתי: הערעור ופסק הדין של בית המשפט העליון

5. יסודו של ההליך דגן בשנת 2006, אז פנתה המבקשת למשרד החינוך, בעצמה ובשם מספר הורים לתלמידים, בבקשת חופש מידע שעניינה פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב הנערכות מדי פעם בפעם לתלמידי כיתות ה' ו-ח' בבתי הספר ברחבי הארץ. משרד החינוך השיב למבקשת, כי העניין נמצא בבחינה של וועדה שהוקמה לטובת העניין (להלן: "הוועדה").

6. לאחר כשנה ומחצה, ומשלא נתקבל ממשרד החינוך מענה לבקשת חופש המידע, הגישה המבקשת עתירה מנהלית לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע") לבית המשפט הנכבד, היא העתירה דגן.

7. במהלך הדיון בעתירה הודיע משרד החינוך כי הוא מאמץ את מסקנות הוועדה, שלפיה יפורסמו תוצאות בחינות המיצ"ב בחלוקה לפי יישובים, אך לא בחלוקה בית-ספרית. כך הודע, שכן לעמדת משרד החינוך יש בפרסום המבוקש כדי לפגוע בתפקודה התקין של הרשות, כאמור בס' 9(ב)1 לחוק חופש המידע. בפסק הדין שניתן בעתירה ביום 29.12.2011 קיבל בית המשפט הנכבד את עמדת המשיבים, והורה על דחיית העתירה.

8. המבקשת ערערה על פסק הדין בעתירה לבית המשפט העליון. בפסק דינו מיום 23.8.2012 קיבל בית המשפט העליון את הערעור והורה למשיבים להעביר למבקשת את המידע שנתבקש (תוצאות בחינות המיצ"ב בחלוקה בית-ספרית), תוך שהוא פוסק כדלקמן:

"ביקורת מטעם הציבור היא ביקורת ראויה ורצויה. אין לדכא אותה. ראוי לעודד אותה. במדינה דמוקרטית היא חשובה לעתים מביקורתם של בתי המשפט. היא עומדת בליבת השיטה. הציבור אינו יכול להיות מוחזק כמי שאינו מסוגל לפרש נכוחה את המידע המוצג לו. ואשר לרשות עצמה, אין היא חולקת על כך שתכליתן המרכזית של בחינות המיצ"ב בשימוש שיעשה בתוצאותיהן כדי להעניק סיוע פדגוגי לבתי הספר שנזקקים לכך לצורך חיזוקם והעלאת רמת הישגיהם. תוצאות המבחנים אינן צריכות הסתר. הן צריכות שימוש גלוי ומושכל בהן שתועלתו בצדו" (פסקה 11 לפסק הדין).

9. בפסק הדין המפורט נדחו נימוקי המשיבים אשר ביקשו להצדיק את אי מסירת המידע. נקבע, כי "רק אם יימצא כי קיימת ודאות קרובה לכך שתוצאות בחינות המיצ"ב הן בגדר מידע שגילוייו עלול לגרום לשיבוש ממשי בתפקודה התקין של הרשות הציבורית, תקום עילה למנוע את מסירת המידע" (פסקה 7 לפסק הדין). ואולם, במקרה זה, נמצא כי אין יסוד להניח כי פרסום תוצאות הבחינות יביא לשיבוש ממשי בתפקוד מערכת החינוך.

10. ויובהר: משרד החינוך טען בפני בית המשפט העליון, כי "כבר כיום קיימות תופעות שליליות של פגיעה בטוהר הבחינות כתוצאה מרצון צוות בתי הספר להעלות את ממוצע ההישגים הבית-ספרי [...] [ו]היקפן של תופעות אלה צפוי לגדול פי כמה וכמה אם הציונים יפורסמו" (פסקה 5 לפסק הדין). ואולם, בית המשפט העליון מצא כי אף אם הפרסום יוביל מנהלים ומורים לנקיטת צעדים לא לגיטימיים ואף חמורים – הרי ש" [...] קיימים למשיב אמצעים אחרים לטפל בבעיה, אמצעים שפגיעתם פחותה מפגיעת מניעת הפרסום" (פסקה 11 לפסק

הדין). עוד נקבע, כי משרד החינוך יכול "להגביר את אמצעי הבקרה שלו כנגד אותן 'תופעות שליליות' מהן הוא חושש" (שם).

11. אשר לנימוק נטען נוסף, שלפיו פרסום התוצאות יוביל להגדלת הפערים בחברה ולפגיעה בשכבות החלשות, הוטעם כי "יש להבחין בין פגיעה בגוף המינהלי עצמו וביכולתו לתפקיד לבין פגיעה באינטרס ציבורי שהגוף המינהלי מבקש לקדם. גם אם יתממש תסריט הבלחות אותו חזתה הוועדה, וכפי שיפורט עוד – ספק רב אם זהו תסריט הכרחי – יפגע אינטרס ציבורי שמשרד החינוך סבור שיש לקדמו, להבדיל מתפקודו של משרד החינוך כגוף מינהלי" (פסקה 13 לפסק הדין).

12. לבסוף נמצא, כי "אין בין תשע-עשרה העילות למניעת חשיפת מידע, אלה המנויות בסעיפים 8-9 לחוק חופש המידע, ולו עילה אחת המתירה לרשות לסרב לחשוף מידע הקיים ברשותה אך בשל שהיא סבורה – באופן פטרנליסטי כך יש לומר – כי מוטב לו לציבור שלא יהא חשוף למידע משיהיה חשוף לו" (פסקה 14 לפסק הדין).

13. סיכומו של דבר נקבע, כי "משלא נמצאה כל עילה משפטית להימנע מפרסום ציוני בחינות המיצ"ב, יש ליתן תוקף לכוונתו המפורשת של המחוקק ולהורות על העברת המידע לידי המערערים" (פסקה 22 לפסק הדין). אשר על כן, כאמור, הורה בית המשפט העליון למשיבים להעביר לידי המבקשים את המידע שהתבקש על ידיהם בתוך 30 ימים.

14. **הנה כי כן, התוצאה האופרטיבית שנקבעה בפסק הדין של בית המשפט העליון היא אחת ויחידה: פרסום מידע בדבר ציוני בחינות המיצ"ב, בהיעדר עילה משפטית להימנע מכך.** זהו הדין, ואין בלתו. הימנעות מפרסום המידע האמור, לאחר שהנימוקים לאי-מסירתו נדונו בפני בית המשפט העליון ונדחו אחד לאחד, שקולה – לכל דבר ועניין – להפרת ההוראה המפורשת שבפסק הדין של בית המשפט העליון.

15. ואכן, מאז מתן פסק הדין בערעור ועד לינואר 2019 קוים פסק הדין, וכל תוצאות בחינות המיצ"ב פורסמו לציבור, שאף עשה בו שימוש. כך, למשל, המידע אתר המידע הפופולרי "מדלן", שמסייע לציבור במתן מידע בתחומי הנדל"ן והדיור. אלא, שבעקבות סירוב המשיבים למסור את תוצאות הבחינות האחרונות, כפי שיפורט להלן, האתר מציג כיום לציבור מידע שאיננו עדכני.

ג. הודעת המשיבים מינואר 2019 על סירובם לקיים את פסק הדין

16. ביום 28.1.2019 הודיע ברבים משרד החינוך כי הוא "בוחר את האפשרות המשפטית למנוע את פרסום הציונים הבית ספריים", וזאת ביחס לתוצאות הבחינות שנערכו מחודש אוקטובר 2018 ואילך (בחודש מרץ 2019 נערכה בחינה נוספת).

העתק הודעת משרד החינוך כפי שפורסמה בעיתון "מעריב" ביום 28.1.2019 מצורף כנספח 2.

17. בעקבות הודעה זו פנתה המבקשת למנכ"ל משרד החינוך והודיעה, כי בכוונתה "להמשיך לעמוד על פרסום המידע בהתאם לאותה פסיקה של בית המשפט העליון".

העתק פניית המבקשת מיום 30.1.2019 מצורף כנספח 3.

18. במענה לפניית המבקשת השיב משרד החינוך כי מאז שניתן פסק הדין התרחש "שינוי נסיבות משמעותי", וזאת בשלושה אופנים נטענים:

א. ראשית, נטען כי גורמי המקצוע במשרד החינוך מצביעים, מאז פסק הדין ובמיוחד בעת האחרונה, על כך שפרסום תוצאות בחינות המיצ"ב ברמה הבית-ספרית גרמו לפגיעה של ממש בתפקוד התקין של מערכת החינוך, הכוללת, בין היתר, פגיעה בתהליכי למידה והוראה, פגיעה בתלמידים ובמורים, פגיעה במהימנות

הבחינות של שכבת ה' בשנת הלימודים התשע"ח במקצועות מתמטיקה ואנגלית ושיבוש הולך וגובר בתהליכי ההוראה והלמידה של המורים והתלמידים.

ב. שנית, נטען כי פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב הוא הגורם העיקרי להכרזת סכסוך עבודה על ידי ארגוני המורים ולקריאתם שלא לשתף פעולה עם בחינות המיצ"ב.

ג. שלישית, נטען כי פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב הוא הגורם העיקרי לקריאתם של ארגוני ההורים שלא לשתף פעולה עם קיום בחינת המיצ"ב הקרובה.

העתק מכתבו של משרד החינוך מיום 18.2.2019 מצורף כנספח 4.

19. בשל אותו "שינוי נסיבות" נטען, הודיע משרד החינוך על החלטתו "להשהות" את פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב בחלוקה הבית-ספרית, עד אשר יוקם צוות שיבחן את נושא בחינות המיצ"ב בכללותו (לרבות "בחינת שינוי מתכונת הבחינה והפרסום שייגזר ממנה") ויגיש את מסקנותיו לשר החינוך ולמנכ"ל משרד החינוך.

20. המבקשת השיבה למכתב זה ביום 27.2.2019.

העתק מכתבה של המבקשת מיום 27.2.2019 מצורף כנספח 5.

21. בתמצית, המבקשת חזרה על דרישתה שהמשיבים יקיימו את פסק הדין.

22. להשלמת התמונה יצוין, כי לא רק זאת שמשרד החינוך נמנע מלפרסם את תוצאות בחינות המיצ"ב ביוזמתו, כמתבקש מכוח פסק הדין של בית המשפט העליון – **משרד החינוך אף נמנע מלהשיב עד כה, משך חודשים ארוכים, לבקשה מפורשת על פי חוק חופש המידע שהגישה המבקשת.**

העתק בקשת המבקשת על פי חוק חופש המידע מיום 24.3.2019 מצורף כנספח 6.

23. ודוקו; הוראתו הברורה, המפורשת והחד משמעית של בית המשפט העליון בפסק הדין הייתה כי משרד החינוך חייב – כך ממש, ובפשטות: **חייב** – למסור את הנתונים המבוקשים לידי המבקשת. סירובו של משרד החינוך לעשות כן כיום, ללא שהשתנו לא אות ולא תו אחד בפסק הדין של בית המשפט העליון, דינו כדין **ביזיון בית משפט**, כפי שיפורט להלן.

24. כאמור, פניות המבקשת נותרו ללא מענה, חרף תזכורות. מכאן בקשה זו (שהוגשה במקור לבית המשפט העליון, ונמחקה ביום 21.7.2019 בנימוק כי "מקומה של בקשה זו בערכאה הדיונית ולא בערכאת הערעור").

ד. המשיבים אינם מוסמכים לעשות דין לעצמם ו"להשהות" את פסק הדין

25. כידוע, "רשות מנהלית אין לה סמכות אלא אותה סמכות שהוענקה לה לפי חוק. זהו אחד מעקרונות היסוד וגם כלל בסיסי בדיני המינהל הציבורי: הכלל בדבר חוקיות המינהל (administrative legality). הוא משמש לביקורת החוקיות של כל החלטה מנהלית ללא יוצא מן הכלל" (יצחק זמיר, **הסמכות המנהלית**, כרך א - המינהל הציבורי 73 (2010)).

26. בהיעדר הסמכה מפורשת, החלטת המשיבים על "השהיית" פסק הדין שניתן בערעור – הימנעות מפרסום נתוני בחינות המיצ"ב, והימנעות ממתן הנתונים כמבוקש על ידי המבקשת בבקשת חופש מידע שהוגשה מצדה – אינה חוקית, והיא מהווה ביזוי של פסק הדין ושל בית המשפט העליון.

27. וזכיר; המשיבים טוענים, כאמור, כי חל "שינוי נסיבות משמעותי" מעת מתן פסק הדין, שבגינו, כך סברתם, הם רשאים "להשהות" את קיומו של פסק דינו של בית המשפט העליון עד אשר יוקם צוות שיבחן את נושא

בחינות המיצ"ב בכללותו, יגיש את המלצותיו ויתקבלו החלטות על יסוד המלצות אלה. אלא, שאף המשיבים עצמם לא יודעים להצביע על מקור סמכות ל"השהייה" האמורה. המבקשת ביקשה במפורש מן המשיבים להצביע על הסמכה כאמור, הן במכתבה מיום 27.2.2019, הן בבקשות חופש מידע נפרדות. דא עקא, פניותיה אלו של המבקשת לא נענו, ומכאן שגם המשיבים אינם מסוגלים לעמוד על מקור חוקי לסמכות שנטלו לעצמם.

העתק בקשות חופש מידע מימים 3.3.19 ו-24.3.19 מצורף כנספח 6.

28. ואכן, אף אם היה יסוד לטענתם של המשיבים לשינוי נסיבות (ואין יסוד שכזה, כמפורט בהמשך), הרי שאין בנמצא דבר חקיקה, חיקוק או פסיקה המסמיכים את הרשות "להשהות" פסק דין בשל "שינוי נסיבות", תהא סברתה בדבר עוצמת ה"שינוי" אשר תהא. כל זאת, ללא שהרשות תואיל לפנות לבית המשפט אשר נתן את פסק הדין, שהופך מעת היתנו לדין לכל דבר ועניין, לשטוח טענותיה לאותו "שינוי נסיבות" נטען וליטול מבית המשפט את הרשות – מסתמא לאחר שיערך בעניין בירור עם בעל הדבר שמנגד – **לשנות מהוראות בית המשפט**.

29. משול הדבר, למשל, לפסק דין אשר מורה לרשות להרוס מבנה בלתי חוקי עד ליום פלוני. היהלום כי הרשות תמנע מביצוע ההריסה עד למועד הנקוב בפסק הדין, ללא שתקדים פנייה לבית המשפט ותבקש – ותקבל – ארכה לביצוע החיוב שהושת עליה בפסק הדין? ואכן, עניין שביום ביומו הוא כי הרשות פונה לבית המשפט בבקשת ארכה לביצוע חיובים שונים, גם כאשר עסקינן במאטריה מינהלית בטיבה (ראו, בין רבים: בג"ץ 79417 זיאדה נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית (31.10.2017); בג"ץ 9949/08 חמאד נ' שר הביטחון (14.11.2016); להלן: "עניין חמאד").

30. ביחס לפניות כאמור הוסבר בפסיקת בית המשפט העליון, כי אין להביא בהקשר זה ל"פריצת סכרים ולהתרת אי-קיום התחייבויות" (ראו עניין חמאד, פסקה 18). ובמילים אחרות, פסיקת בית המשפט מתייחסת בכובד ראש לבקשה המוגשת להארכת מועד לקיום חיוב שהושת במסגרת פסק דין, ובקשה מסוג זה אינה נענית בקלות. הדברים נכונים שבעתיים, בתורת קל וחומר, כאשר עסקינן בהתנהלות כגון זו המתוארת כאן – כאשר המדינה אינה מקדימה ופונה בבקשה לבית המשפט בבקשה להארכת מועד לקיום החיוב, ולמעשה, היא אף אינה מבקשת הארכת מועד לקיום החיוב שנקבע בפסק הדין – אלא מתנערת ממנו כליל.

31. ודוק; פסק הדין של בית המשפט העליון קבע, כי הרשות חייבת בפרסום נתוני בחינות המיצ"ב. הוא קבע כן לאחר דיון סדור בטענות משרד החינוך, אשר נדחו במלואן על ידי בית המשפט העליון, פה אחד. אף אם תוצאת פסק הדין אינה נאה למשרד החינוך, הרי שזו התוצאה המחייבת גם אותו. סטייה מן האמור ללא ששונה הדין בנושא זה – כמוה כפעולה בחוסר סמכות, ואף כביזיון של פסק הדין של בית המשפט העליון.

32. היריעה בנושא בזיון בית משפט נפרסה בהלכה המחייבת לא פעם, ולמותר להאריך בדברים. בתמצית יצוין, כי מטרתו של הליך זה, על פי סעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט, היא להביא לידי קיומו של צו בית המשפט והוצאתו מהכוח אל הפועל. כידוע, סירוב לציית להוראת בית המשפט, או אי עשיית מה שבית משפט ציווה לעשות, הוא בזיון בית משפט, כאמור בפקודת בזיון בית משפט. כאשר אי הציות מתבטא במחדל (כבענייננו – מניעת פרסום החומר הרלוונטי ומסירתו לידי המבקשת, בניגוד לקביעתו הברורה של בית המשפט העליון), הרי שזוהי הפרה נמשכת, ובית המשפט הנכבד מוסמך לאכוף ציות לגבי העתיד (ראו: ע"פ 423/88 **נלבדיאן נ' נלבדיאן**, פ"ד מד(3) 126 (1990); ע"פ 519/82 **גרינברג נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(2) 187, 191 (1983); אורי גורן **סוגיות בסדר הדין האזרחי** 705 (מהדורה 11, 2013)).

33. כפי שציין בית המשפט העליון בעניין **שרבט**, "הסדר הציבורי מחייב שפסקי-דין יקוימו, ושהאינטרס הציבורי הוא שהציבור ידע שפסקי-הדין מבוצעים הלכה למעשה, ושההליכים שקוימו בפני בית-המשפט לא התנהלו לשווא" (רע"א 3888/04 **שרבט נ' שרבט**, פ"ד נט(4) 49, 58 (2004)).

34. אכן, המבקשת ערה לכך ששאלת הגשת בקשת בזיון בית משפט נגד המדינה טרם לובנה מכל עבריה בפסיקת בית המשפט העליון. עם זאת, בפסיקה כבר צוין לא אחת, כי אין לקבל את הגישה כי פקודת בזיון בית משפט אינה חלה על המדינה אלא רק על בני אדם, שכן "אין מניעה עקרונית להחיל את פקודת בזיון בית המשפט על המדינה [...] אין כל מקום לדבוק בגישה המיושנת לפיה 'The King can do no wrong' (בש"א (מינהליים י-ס) 251/08 אבנים מור בע"מ נ' מינהל מקרעי ישראל (7.8.2008)). הסובר בהקשר זה, כי "מקום שביקש המחוקק למנוע הליכים של הוצאה לפועל נגד המדינה ומוסדותיה, קבע תחתם הסדר חקיקתי מיוחד. המחוקק לא ייחד דבר חקיקה לאכיפת צווי מניעה ועשה נגד המדינה ולא הוציא תחולתה של פקודת בזיון בית משפט על המדינה ואורגנים שלה" (עת"מ (מינהליים ת"א) 1293/04 ווג'מיש נ' שר הפנים (1.6.2004)).
35. לעיתים לא נדרשה הכרעה עקרונית בנושא זה, שכן "באותם מקרים בהם הוגשו בקשות לפי פקודת בזיון בית המשפט נגד המדינה, המדינה פעלה בסופו של דבר בהתאם לנדרש על פי פסק הדין עוד בטרם נדונה הבקשה לגופה" (עת"מ (מינהליים ת"א) 2586/06 הבר נ' מדינת ישראל (12.5.2013), והאסמכתאות שם).
36. במקרים אחרים הורו בתי המשפט למדינה או לרשויות מקומיות לקיים את חוביהן מכוח פסקי דין (ראו, למשל, בג"ץ 1020/99 דואק נ' ז'ק, ראש-עיריית קרית ביאליק, פ"ד נה(2) 602 (2001); עת"מ (מינהליים י-ס) 68189-12-14 גישה מרכז לשמירה על הזכות לנוע (ע"ר) נ' המינהל האזרחי באזור יהודה ושומרון (9.2.2017); ה"ת (שלום י"ס) 50356-06-14 סראדיח נ' מדינת ישראל (1.1.2017)).
37. כך ראוי שיעשה אף במקרה זה, שבו, לאחר דיון מעמיק ומפורט, דחה בית המשפט העליון את עמדת המדינה והורה לה למסור את המידע המבוקש לידי המבקשת – אותו מידע בדיוק שהיא ממאנת למסור כעת, בניגוד להוראתו הברורה של בית המשפט העליון.
38. ויודגש: **בפסק הדין נקבעה הוראה אופרטיבית – מסירת ציוני בחינת המיצ"ב לידי המבקשת**. התנהלות משרד החינוך נוגדת הוראה ברורה זו. לא יהלום כי בהליך לפי חופש המידע, לאחר שמיעת טענות הרשות בערכאות השונות ולאחר שהנושא הוכרע בפסק דין חלוט של הערכאה העליונה – היא בית המשפט העליון – תוכל הרשות להסתפק במסירת המידע **פעם אחת**.
39. ויודגש: משעה שהוכרע הדין כפי שהוכרע, אין לקבל מצב שבו המבקשת היא זו שתידרש לנהל הליך משפטי שני. כך – לא במישור הקצאת המשאבים, ואף לא במישור הנטל. פסק הדין של בית המשפט העליון הכריע במחלוקת שניטשה בין הצדדים, והכרעתו היא סופית ומחייבת. אם הרשות מעוניינת כעת לסטות מהכרעה זו, הרי שוודאי שהיא אינה אווזת בסמכות לעשות כן על דעת עצמה. עליה להקדים וליטול בעניין זה רשות מבית המשפט, ומן הדין הוא לקבוע כי הנטל להוכיח כי קמו טעמים המצדיקים סטייה (ובפועל – הפרה) כאמור – ובהינתן שעסקינן בפסק דין חלוט, טעמים אלה צריכים להיות כבדים במיוחד – הוא עליה. עליה, ולא, חלילה, על מי שזכה בדינו, וכעת נאלץ, מכוח הדין שעושה לעצמה הרשות, לכתת רגליו בהליך נוסף.
40. אכן, אין מחלוקת כי בסמכות משרד החינוך להקים צוות שייבחן (שוב) את מתכונת בחינות המיצ"ב. משרד החינוך אף סוברני להחליט, בעקבות מסקנות הצוות, שלא לערוך יותר את בחינות המיצ"ב, ואז ממילא לא תהיינה יותר בנמצא תוצאות שאותן יהא עליו לפרסם. עם זאת, כל עוד מתקיימות בחינות המיצ"ב, קל וחומר בחינות שהתקיימו בעבר (בחודש אוקטובר 2018 ובחודש מרץ 2019 ואילך), הרי ש**פסק הדין של בית המשפט העליון שריר וקיים**, והמשיבים – ירצו בכך או לא – **חייבים בפרסום תוצאותיהן** כאמור בפסק הדין.
41. ממילא, אין בהקמת צוות שייבחן את פרסום התוצאות (צוות שהקמתו היא ממילא "שידור חוזר" של הוועדה שמסקנותיה נידונו בהרחבה בפסק הדין של בית המשפט העליון) כדי להצדיק כל שהות בקיום פסק הדין – שהרי בין כך ובין כך, אין בסמכותו של צוות כזה לשנות מתוצאת פסק הדין.

ה. ממילא, לא חל שינוי נסיבות ממתן פסק הדין, קל וחומר לא "שינוי נסיבות משמעותי"

42. למעלה מן הצורך יובהר, כי בניגוד לטען משרד החינוך, לא חל "שינוי נסיבות", לא כל שכן שינוי נסיבות "משמעותי", כטענת המשרד, המצדיק את המסקנה כי יש ליתן היתר להתנהלות המשיבים, המנוגדת חזיתית להוראתו הברורה של בית המשפט העליון בפסק דינו החלוט.
43. נתייחס, אפוא, לטענות האמורות, ונסביר מדוע יש לדחותן.

1. טענת "גורמי מקצוע" לפגיעה בתפקוד מערכת החינוך

44. כאמור לעיל, "שינוי הנסיבות" הראשון לו טוענים המשיבים, הוא הצבעתם הנטענת של גורמי מקצוע במשרד החינוך על כך שפרסום תוצאות בחינות המיצ"ב גורם לפגיעה של ממש בתפקוד התקין של מערכת החינוך.
45. אלא, שאין מדובר בשינוי נסיבות כלל. ראשית, מכיוון שגורמי המקצוע לא טענו כאמור (כלומר, אין יסוד עובדתי לטענת המשיבים); ושנית, מפני שטענה זהה כבר נידונה ונדחתה בפסק הדין של בית המשפט העליון (כלומר, אין מדובר בשינוי של הנסיבות).
46. נפתח בכך שמדובר בטענה שגויה עובדתית (היינו, גורמי המקצוע לא טענו כפי שנטען בתשובת המשיבים).
47. תחילה יצוין, כי הטענה נסתרת בנתונים אשר משרד החינוך עצמו אסף "בשטח". כך, בחודש מאי 2014 פרסם המשרד סקר שערך בקרב מדגם מייצג של כמחצית מכלל מנהלי בתי הספר בביקוח ממלכתי בישראל. מהסקר עולה כי מרבית המנהלים סבורים כי פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב לא השפיע לרעה על בית הספר שלהם (80%), על המורים בבית הספר שלהם (62%), על התלמידים שלהם (87%) או על הקשר של בית הספר שלהם עם ההורים (76%).
- העתק סקר משרד החינוך "עמדות מנהלים כלפי המיצ"ב ופרסומו בציבור" (מאי 2014) מצורף כנספח 7.
48. כלומר, נתונים שמשרד החינוך עצמו אסף סותרים את טענת המשיבים שלפיה יש בפרסום תוצאות הבחינות כדי לפגוע בתפקודה התקין של מערכת החינוך, קל וחומר לא באופן העומד באמת המידה של "ודאות קרובה" ל"שיבוש ממשי", כנדרש בפסק הדין.
49. שנית, יש טעם טוב לסברה כי משרד החינוך מגזים ומעוות את הערכות גורמי המקצוע. כזכור, כבר בשנת 2012 טענו המשיבים כי הוועדה לבחינת העברת המידע בנושא בחינות המיצ"ב סברה "שהנזק שיגרם מהפרסום עולה לכדי שיבוש ממשי של מערכת החינוך", בעוד שלבסוף התברר שניסוח הוועדה היה "מתון ביותר" (כאמור בפסקה 10 לפסק הדין). נוכח ניסיון העבר, לא ניתן לקבל כפשוטן את טענות המשיבים, שלפיהן גורמי מקצוע זיהו פגיעה של ממש במערכת החינוך בשל פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב – שהן, בשלב זה, טענות הנטענות בעלמא. ממילא, על המשיבים הנטל להראות כי אין מדובר בפגיעה הנגרמת בשל עצם עריכתם של המבחנים (עניין שאינו נתון להכרעת המבקשת); בשל העברת תוצאותיהם לממונים על בתי הספר; וייתכן שאף בשל עניינים חיצוניים שאינם קשורים כלל לבחינות המיצ"ב, כגון ירידה בהיקפי התקצוב.
50. כדי שלא להטריח את בית המשפט הנכבד לשווא, ביקשה המבקשת מהמשיבים כל מסמך שמבאר את טענתם האמורה, ובפרט את אותם דו"חות/דיווחים של אותם גורמי מקצוע נטענים המצביעים על אותן פגיעות נטענות ועל הקשר בין פרסום התוצאות לאותן פגיעות, וכן כל מסמך אחר (חוות דעת, מחקר ודפי נתונים) שמהם ניתן ללמוד על הפגיעות הנטענות והקשר שלהן דווקא לפרסום התוצאות. אולם, משרד החינוך לא טרח לספק כל מסמך כאמור. מכאן המסקנה, כי המשיבים אינם אווזים במסמך התומך בטענתם.

51. בנוסף, לא רק שמדובר בטענה שעובדתית אינה נכונה, אלא שממילא מדובר בטענה אשר נבחנה לעומקה על ידי בית המשפט העליון, אשר מצא לדחותה. ונסביר.
52. המשיבים טענו, בהליך שהתנהל בערעור המבקשת, כי פרסום בחינות המיצ"ב גורם לפגיעה במערכת החינוך כיוון שהוא הופך אותם ל"עתירי סיכון" לצוות החינוכי, באופן שמגביר "תופעות שליליות כגון: מיקוד משאבי ההוראה בתחומי הידע ובכיתות הנבדקים במבחנים, רידוד הידע הנלמד לשם הכוונתו לסוג התשואול במבחן, פגיעה בטוהר הבחינות והרחקת תלמידים חלשים מאולם הבחינה" (כמפורט בפסקה 9 לפסק הדין). הטענה המושמעת כעת היא, אפוא, "מחזור" של הטענה שהעלו המשיבים במענה לערעור המבקשת.
53. והנה, **פסק הדין בערעור דחה את טענת המשיבים, נוכח קיומם של אמצעים חליפיים למניעת הפגיעה הנטענת.** כך, אף שבית המשפט העליון היה נכון לקבל את קביעת המשיבים בעניין זה, שלפיה פרסום תוצאות הבחינות עלול להוביל להגברת התופעות השליליות שעליהן עמד משרד החינוך – עדיין מצא בית המשפט העליון לדחות את הטענה כי הפגיעה בתפקוד הרשות מצדיקה את אי-גילוי המידע. כזכור, בהקשר זה נקבע כי "אפילו נניח כי פרסום תוצאות המבחנים אכן יהפוך אותם ל"עתירי סיכון" ויוביל רבים מהמנהלים והמורים לנקיטת צעדים לא לגיטימיים ואף חמורים, הרי שקיימים למשיב אמצעים אחרים לטפל בבעיה, אמצעים שפגיעתם פחותה מפגיעת מניעת הפרסום. כפי שכבר נקבע בעניין חברת החדשות (בפס' 22) ההגבלה על חופש המידע צריכה להיות בגדר 'אמצעי אחרון' ועל הרשות הציבורית לבחון אמצעים אחרים 'שפגיעתם פחותה'" (בפסקה 11 לפסק הדין).
54. פסק הדין "הציע" אפוא למשרד החינוך שני אמצעים שונים שעשויים "להקטין את החשש משיבוש חמור בתפקודה של מערכת החינוך" – מתן גיבוי ראוי למורים והגברת אמצעי הבקרה על בתי הספר – וקבע שעל משרד החינוך "להעדיף אותן דרכים חלופיות על פני הפגיעה בזכות המערערים לחופש מידע" (בפסקה 11 לפסק הדין).
55. ברם, **משרד החינוך לא נקט אף אחת מהדרכים החליפיות שהוצעו בפסק הדין לצמצום הפגיעה הנטענת.** כנלמד מטענות הסתדרות המורים בקשר עם סכסוך העבודה בשל עריכת בחינות המיצ"ב, כפי שיפורט בהמשך, הגיבוי המוענק למורים בעקבות פרסום התוצאות לוקה בחסר; ולא ידוע על אמצעי בקרה שנקטים כנגד התופעות השליליות הנטענות.
56. יצוין בהקשר זה, כי למען הסר ספק ובכדי שלא להטריח את בית המשפט הנכבד לשווא, גם בעניין זה ביקשה המבקשת מהמשיבים כי יימסר לידה כל מסמך המלמד על יישום איזה מהאמצעים החליפיים שהוצעו למשיבים בפסק הדין לצמצום הפגיעה הנטענת. המבקשת פנתה בבקשה זו הן במענה מיום 27.2.2019 לתשובת משרד החינוך, והן בבקשת חופש מידע נפרדת מיום 3.3.2019 (נספח 6 לעיל). פניותיה אלה של המבקשת לא נענו, ומכאן היא למדה כי משרד החינוך לא נקט אף אחד מהאמצעים החליפיים עליהם עמד בית המשפט בפסק הדין.
57. על כן, גם אם נכוונות טענות המשיבים כי אכן נגרמת פגיעה בתפקוד מערכת החינוך בשל פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב (טענה שממילא טעונה הוכחה; ולאחר פסק הדין של בית המשפט העליון, הנטל בעניין זה מונח לפתחם של המשיבים) – הרי משום שמשרד החינוך לא נקט איזה מהאמצעים החליפיים שהוצעו לו, אין בטיעון המשרד כדי לשנות מפסק הדין שיצא מלפני בית משפט העליון. יוצא, אפוא, כי הפגיעה הנטענת במערכת החינוך היא נסיבה "ישנה" שנידונה ונדחתה בפסק הדין. למעלה מן הצורך נציין, כי כל עוד לא הוכיחו המשיבים שנקטו באמצעים חליפיים שהוצעו להם ונכשלו במניעת הפגיעה, הרי שלא חל שינוי נסיבות גם ביחס לעניין זה. ממילא, גם בכך לא היה כדי לשנות מפסק הדין.

58. סיכום הנקודה: שינוי הנסיבות הראשון לו טוענים המשיבים כלל אינו נכון, וגם אילו היה נכון, ממילא לא היה מדובר בשינוי נסיבות, אלא אך בנסיבה "ישנה" שבית המשפט העליון כבר הביא בחשבון בפסק דינו.

2. הכרזת סכסוך העבודה על ידי הסתדרות המורים

59. שינוי הנסיבות השני שלו טוען משרד החינוך הוא הכרזת "סכסוך עבודה" וקריאה של הסתדרות המורים שלא לשתף פעולה עם בחינות המיצ"ב. לטענת משרד החינוך, מדובר בסכסוך עבודה שמקורו בפרסום תוצאות בחינות.

60. **הקושי הראשון עם טענה זו הוא שהיא, בפשטות, אינה נכונה.** הודעת הסתדרות המורים מיום 28.1.2019 מבארת, כי סכסוך העבודה הוכרז בשל **קיום** בחינות המיצ"ב, ולא בשל פרסום תוצאותיהם.

העתק הודעת הסתדרות המורים על סכסוך עבודה מיום 28.1.2019, מצורף כנספח 8.

61. כך גם עולה מהחלטת בית הדין לעבודה, אשר הוציא מלפניו צו מניעה נגד הסתדרות המורים² (להלן: "ההחלטה"). בהחלטה זו הוסבר כי טענות ההסתדרות נוגעות לפרסומים של משרד החינוך שהופנו נגד ציבור המנהלים, "שכללו הכפשות פוגעניות ועולבות", שפורסמו יחד עם פרסום התוצאות בחינות המיצ"ב (וראו פסקה 3 להחלטה) – ולא לפרסום התוצאות עצמן. אף הובהר, כי סכסוך העבודה "החל כתוצאה מסיקור (פורסם באתר 'דה מרקר') שבו הואשמו מנהלי בתי הספר בהטיית נתונים" (בעמ' 12 להחלטה).

62. להבדיל משאלת הפרסום, בפי הסתדרות המורים היו טענות נגד "המשך ביצוע של מבחני המיצ"ב" במתכונתם הנוכחית (בעמ' 4 להחלטה), ועל כן הובהר בדיון כי "ההסתדרות מתנגדת לעריכת מבחני המיצ"ב" (פסקה 5 להחלטה) שכן, לטענתה, "יש בעריכת מבחני המיצ"ב כדי לגרום נזק לתנאי העבודה של המנהלים ועובדי ההוראה" (עמ' 14 להחלטה).

63. בשום מקום בהחלטה לא נקבע, כי הסיבה לסכסוך העבודה נעוצה דווקא בפרסום התוצאות, וכי אם יימשכו הבחינות – ואילו רק הפרסום ייפסק – הרי שבכך ייפתר הסכסוך. החשש שהביעה הסתדרות המורים הוא דווקא מהעברת תוצאות בחינות המיצ"ב לממונים על המורים (ומהאופן המכפיש שבו ממונים אלה עושים שימוש בתוצאות הבחינות), ולא בפרסום התוצאות לציבור. אין מדובר במסקנה מפתיעה, שהרי בית המשפט העליון כבר ביאר בפסק הדין ש"ניתן להניח, כי אימת המנהל אינה פחותה, בדרך כלל, מאימת 'הציבור'" (בפסקה 11 לפסק הדין). לכן, גם אם לא יפורסמו תוצאות בחינות המיצ"ב לציבור, לא יהיה בכך כדי להסיר את איום ההשבתה כל עוד מתקיימות הבחינות.

64. נשוב ונזכיר, כי עניינה של המבקשת בפרסום תוצאות הבחינות כל עוד אלו נערכות, ובכך בלבד. המבקשת אינה יכולה להחליט עבור משרד החינוך אם באיזון בין השיקולים השונים הצריכים לעניין, יש לערוך את הבחינות האמורות או לבכר להימנע מעריכתן. ברם, כל עוד בחינות אלו נערכות – על פי החלטת משרד החינוך – הרי שהוראתו הברורה והחד משמעית של בית המשפט העליון, היא כי יש לפרסם את תוצאותיהן.

65. כפי שראינו, סכסוך העבודה שהוכרז על ידי הסתדרות המורים אינו מהווה "שינוי נסיבות" ביחס לסוגיית הפרסום, שהיא סוגיה שונה ונפרדת משאלת עריכת הבחינות ומתכונתן.

66. עד כאן הקושי הראשון הנעוץ בטענה זו של משרד החינוך, אשר ביקש להסתמך עליה כטעם להימנע מביצוע החיוב הברור שהושת עליו במסגרת פסק הדין. הקושי השני בטענה זו הוא האופן שבו משרד החינוך מבקש ליתן תוקף נורמטיבי לאיומים מצד עובדי מדינה, כטעם מצדיק לפגיעה ביישום חוק חופש המידע. ודוק; **איום של עובדי ציבור בהשבתה אינו יכול להצדיק מניעת פרסום מידע על אודות עבודתם של אותם עובדים**

² ס"ק (ת"א) 6287-02-19 מדינת ישראל נ' הסתדרות המורים (25.2.2019).

מהציבור. השלמה וקבלה של טענה כאמור משמעותה אחת: פתיחת פתח למעקף של דיני חופש המידע והפיקוח הציבורי על פעולות הרשות, נוכח לחץ מצד עובדי ציבור.

67. להמחשת הדברים, נשווה נגד עניינו מצב שבו עובדי רשות שדות התעופה, שלפי פרסומים חוזרים הם בין מגזרי השירות הציבורי המשתכר את הסכומים הגבוהים ביותר, יאיימו בסכסוך עבודה אם המדינה תמשיך לחשוף את שכרם, שכן יש בכך, לסברתם, כדי לפגוע בתדמיתם. לעמדת המשיבים, בכך ניתן יהיה להצדיק את אי גילוי המידע על אודות שכרם מאותה נקודה ואילך, שהרי יש באיום ההשבתה כדי ודאות קרובה לפגיעה בפעילותה התקינה של רשות שדות התעופה (וכפועל יוצא, של המדינה כולה). בהיקש מהליך זה, עמדת המשיבים תהא כי גם אם נקבע, בפסק דין חלוט של הערכאה העליונה, כי יש לפרסם נתונים כאמור – די בעצם האיום של עובדי המגזר הציבורי כדי לשמוט את הקרקע תחת קביעתו הסופית של בית המשפט.

68. מדובר, כמובן, בתוצאה שהדעת אינה סובלת, **ולא ניתן, כשיקול מוסדי, להתיר לעובדי המגזר הציבורי למנוע מהציבור מידע על איכות עבודתם באמצעות איום כלשהו.**

69. על כן אך מובן, כי אם פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב (בנבדל מעצם עריכתן) אכן היה מה שעומד ביסוד איום ההשבתה של הסתדרות המורים, לא ניתן היה ליתן לכך יד ולאשר את ההשבתה – לאחר שהעניין כבר הוכרע ולובן בפסק דין של בית המשפט העליון. מכל מקום, אפילו ארגון מורים היה מאיים בהשבתה בשל פרסום תוצאות הבחינות (בניגוד לעצם עריכתן), הרי שאין מדובר בשינוי נסיבות המצדיק את הפרת הוראות פסק הדין, נוכח השיקולים המוסדיים שעליהם עמדנו.

70. לבסוף, ראוי לציין כי גם **טענה של משרד החינוך זו נידונה ונדחתה בפסק הדין.** אכן, ככל שישנם מורים שמתכוונים לחבל בבחינות המיצ"ב על דרך אי שיתוף פעולה עם עריכתן, מדובר בתופעה שלילית; וכפי שהובהר בפסק הדין, חובה על משרד החינוך להתמודד עמה באמצעים חליפיים "שפגיעתם פחותה". התנהלות כאמור אינה מצדיקה את אי גילוי מידע. למשרד החינוך פתוחות דרכים שונות לוודא את שיתוף הפעולה של המורים עם התכנים והדרישות שמועברות אליהם ממשרד החינוך (דוגמת הקמת מערך בקרה ונקיטת צעדים משמעותיים). אין, אפוא, בקריאת ארגוני המורים (הנטענת) שלא לשתף פעולה עם בחינות המיצ"ב, תוך הפרת דרישות הממונים עליהם לערוך את הבחינות כסדרן, כדי "נסיבה חדשה" המצדיקה את אי גילוי המידע בניגוד לאמור בפסק הדין. לכל היותר, גם בהקשר זה מדובר בנסיבה "ישנה", שבית המשפט העליון כבר הביא בחשבון בפסק הדין.

71. לסיכום טענה זו, שינוי הנסיבות השני שלו טוענים המשיבים גם הוא אינו נכון. גם אם היה נכון, הוא אינו מהווה שינוי נסיבות, אלא אך נסיבה שבית המשפט העליון כבר הביא בחשבון בפסק הדין; וגם אם היה מדובר בנסיבה "חדשה", הרי שאין באיומים של עובדי המגזר הציבורי כדי להצדיק סטייה מפסק הדין.

3. קריאת ארגוני ההורים הנטענת שלא לשתף פעולה עם בחינות המיצ"ב

72. שינוי הנסיבות השלישי שלו טוען משרד החינוך, הוא קריאת ארגוני ההורים שלא לשתף פעולה עם קיום בחינת המיצ"ב הקרובה, לכאורה – בשל פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב.

73. **מדובר, שוב, בטענה שאינה נכונה.** לפי הפרסומים בתקשורת, כמו המורים, גם ההורים מוחים על עצם קיום בחינות המיצ"ב ולא על פרסום תוצאותיהן.

העתק פרסום מעיתון "הארץ" מיום 5.3.2019 מצורף כנספח 9.

74. וכך, כל שנאמר ביחס לטענות הנוגעות לשינוי הנסיבות ה"שני" (איומי הסתדרות המורים), נכון גם כאן.

75. ממילא, מדובר ב"תופעה שלילית" שאפשרות קיומה נידונה בפסק הדין. ונזכיר: פסק הדין הבהיר כי למשרד החינוך עומדות דרכים חליפיות להתמודד עם תופעות שליליות. ממילא, הוריהם של תלמידים מחויבים לשלוח את ילדיהם לבית הספר, ואילו הילדים מחויבים בעריכת המבחנים שנקבעים על ידי המוסד החינוכי שבו הם לומדים. לפיכך, על משרד החינוך לנקוט צעדים חליפיים (כגון הקמת מערך בקרה ואכיפה כלפי הורים סרבנים). משלא ננקטו צעדים כאמור, הרי שאיום ארגוני ההורים מהווה אף הוא נסיבה "ישנה" שהובאה בחשבון בפסק הדין.
76. מן המקובץ עולה כי גם שינוי הנסיבות השלישי שלו טוענים המשיבים אינו נכון, ומכל מקום מדובר בנסיבה שבית המשפט העליון כבר הביא בחשבון בפסק הדין.

ו. סיכום

77. נקודת המוצא להליך זה פשוטה ובהירה: שאלת פרסום תוצאות בחינות המיצ"ב שעורך משרד החינוך נדונה בפני בית משפט זה ובפני בית המשפט העליון. משרד החינוך השמיע בהליך דן את מלוא טענותיו. טענות אלו נדחו. הכרעת בית המשפט העליון – סופית היא, וכל אדם, קל וחומר המדינה, מחויב לכבדה.
78. כפי שנדון לעיל, בחינת נימוקי המשיבים לגופם מלמדת כי לא חל שינוי נסיבות ממתן פסק הדין. הטענות בנושא זה נעות בין שגיאות עובדתיות לבין ניסיון להסתמך על נסיבות "ישנות", שכבר נדונו ונדחו בפסק הדין.
79. התנגדותם הנוכחית של המשיבים לפרסום תוצאות בחינות המיצ"ב היא אך גלגול נוסף של התנגדותם הקודמת, שהמקור לה לא היה בניסיון להגן על פעילותה התקינה של מערכת החינוך, אלא, כפי שנקבע בפסק הדין בערעור, בניסיון למנוע "ביקורת ציבורית", שלגישת המשיבים, "צפויה רק לרפות את ידי העוסקים במלאכה". על כך השיב בית המשפט העליון, כי זו טענה "מוטב היה לה שלא היתה מושמעת" (פסקה 11 לפסק הדין).
80. כפי שהדגיש בית המשפט העליון בפסק הדין (בפסקה 22), אחד מהמניעים הראשוניים לחקיקת חוק חופש המידע היה "פרסום ציוני בחינות". נוכח תכליתו זו של חוק חופש המידע, אין די בנסיבות שהוצגו, אף לא בקירוב, כדי להצדיק את סיכולה של אחת הכוונות הראשוניות שבחקיקת חוק זה.
81. במקרה דנן המשיבים נטלו לעצמם, שלא כדין, חירות לחדול מקיומו של פסק הדין של בית המשפט העליון. כזאת הם אינם יכולים לעשות. אילו רצו המשיבים להפסיק לקיים את פסק הדין, היה עליהם לפנות בעניין בבקשה מתאימה לבית המשפט. דינה של בקשה כאמור היה להתברר בכלים דיוניים ראויים, תוך שהמבקשת הייתה, מסתמא, מתבקשת אף היא להביע עמדתה. מה שלא היו המשיבים יכולים לעשות, לפי כל שיטה, הוא להחליט – על דעת עצמם – להימנע מקיום פסק הדין.
82. אכן, "פסק דין של בית משפט אינו בגדר המלצה וקיימת חובה לבצעו ככתבו וכלשונו" (בע"מ 1855/08 פלוני נ' פלונית, חוות דעתו של השופט (כתוארו אז) ס' גיבוראן (6.2.2011)).
83. לפיכך, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים לקיים את פסק הדין שניתן בערעור לאלתר, ולמסור למבקשת את תוצאות כל בחינות המיצ"ב שנערכו מאז החל משרד החינוך לסרב לעשות כאמור (לעת הזו מדובר בבחינות חודש אוקטובר 2018 וחודש מרץ 2019), בחלוקה בית-ספרית.
- כן מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן כל צו שנראה לו נכון, צודק ונדרש לשם הבטחת קיום החלטתו בבקשה זו ואת קיום פסק הדין מעתה ואילך, בשים לב לכך שב"סיבוב הקודם" נדרשו למבקשת שש שנים תמימות כדי שיעלה בידה לקבל את פסק הדין, שאותו חדלו המשיבים מלקיים כעת.

לבסוף מתבקש בית המשפט הנכבד להטיל על המשיבים את הוצאות המבקשת בגין הגשת בקשה זו.

84. לבקשה זו מצורף תצהיר מנכ"לית המבקשת.

85. מן הדין ומן הצדק להורות כמבוקש.

היום, 24 יולי, 2019.

אוריה ירקוני, עו"ד

כרמל בן צור, עו"ד

בעז בן צור, עו"ד